

Publicerad 2013-01-29 19:56 av Max Poisé

Betongkärlek

Hård som granit, splittras prisma av
tillkortakommanden som slösas av starkt motljus.
Förstod inte syftet med att känna.

Vi som sprang i förorten och levde bland
betongpelare och grafitti kunde hitta smulor
av kärlek och lust. Men bara när vi var ensamma.

Musiken var ditt hår i vinden som gav mig anledning
att drömma.

Fick aldrig blunda, då skulle ännu ett liv försvunnit från en menlös skara och
namnet skulle glömmas bort innan blodet levrade.

Då var du meningen med morgondagen och stymmelsen av ett lugnt liv.

En slocknad helhet under fullmånen som vandrade onyktert om natten och dödade oliktankande. Hade ingen
tanke att förstå vad som var vitsen med min betongkärlek som aldrig kunde få blomma.

När morgonen knöt sina avslutande minuter
såg jag dig alltid springa till din buss
och varje morgon vinkade jag adjö och önskade dig lycka till.

Då förstod jag...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Max Poisé med Poeter.se id #29451 innehar upphovsrätten